

קדוהיל קהילת

גיליון שבועי מתורתו של משיח בעניין הקהלת קהילות בשבת

יוצא-לאור על-ידי "ועד הקהלת קהילות" שעל-יד צעירי אגודת חב"ד העולמית

העצה להצלחה בעניני הנהגת הבית

עוד זאת צריכה האשה לדעת:

העצה להצלחה בעניני הנהגת הבית, היא, אשר תקבע לעצמה משך זמן בכל יום, כמה רגעים לכל הפחות, להתעניין ולעזור לחברות' בעניני יהדות, וגם בענינים גשמיים – כי, הגשמיות של השני, הרי אצלו רוחניות הוא, עשיית טובה וגמילות חסד ליהודי בגשמיות, עם היותה בנוגע לעניניו הגשמיים, הרי אצלו, רוחניות הוא, כיון שעל ידי זה מקיים מצוות "ואהבת לרעך כמוך", "כלל גדול בתורה", שזהו רוחניות שברוחניות.

ובשכר זה שהאשה מקדישה בכל יום רגע אחד (או יותר מזה) לעשות טובה בגשמיות ועל אחת כמה וכמה ברוחניות, למי שהוא מישראל, איש או אשה – אשר על כל אחד ואחת נאמר "אהבתי אתכם אמר ה'", והבעש"ט מבאר שהוא באופן החביבות של בן יחיד אצל הוריו – הנה בשכר זה ישלם לה הקב"ה את שכרה כמה פעמים ככה, בכל הקשור להנהגת הבית.

גדול כחה של "עקרת הבית" יותר מהבעל

ויש להוסיף, שגם ענין זה שאשה בישראל צריכה להשתדל בטובתן של חברות' – היא מההוראות של ימי הפורים:

אסתר המלכה, בהיותה בבית המלכות – לא היתה חסרה דבר, לא מבעי בנוגע לענינים גשמיים, אלא גם בנוגע לעניני יהדות היתה יכולה לחתנהג כרצונה, כפי שדרשו חז"ל "ואת שבע הנערות וגו'... שהיתה מונה בהן ימי שבת" (שהיתה משרתת לה אחת האחד בשבת ואחת בשני בשבת ואחת בשלישי בשבת, וכן כולן, וכשהגיע יום שפחה של שבת יודעת שהיום שבת), ואם נתאפשר לה לשמור שבת וכיו"ב בשעה שרק התכוננה לבוא אל המלך – לאחר שכבר היתה מלכה של מלך שמולך מהודו ועד כוש, שבע ועשרים ומאה מדינה, על אחת כמה וכמה.

ואף על פי כן, כאשר באו אלי' וסיפרו לה אודות גזירה שנוגעת ליהודים אחרים – העמידה את עצמה בסכנה לילך ולהשתדל עבורם!

– מצד השכל, לא ה' מקום להנהגה זו, כמסופר במגילה שאמרה למרדכי "כל עבדי המלך גו' יודעים אשר כל איש ואשה אשר יבוא אל המלך גו' אשר לא יקרא אחת דתו להמית לבד מאשר יושיט לו המלך את שרביט הזהב וח' ואני לא נקראתי לבוא אל המלך, כך, שהליכתה אל המלך, לא זו בלבד שלא יועיל לה הציל את ישראל, אלא עוד זאת, שעל ידי זה תאבד גם היא.

אמנם, כל זה הוא מצד חשבון על פי שכל: אבל כשמדובר אודות ענין של הצלת בני ישראל, אין מקום לחשבון על פי שכל. הקשר והחיבור של בני ישראל הוא ברגש הלב – "ואהבת

לרעך כמוך" – אהבה שבלב, וכשם שאהבת עצמו היא לא מצד חשבון שכלי, כי אם מצד זה שכך הוא מרגיש, כן הוא בנוגע לכל אחד ואחת מישראל. ובמילא, כשמדובר אודות הצלת בני ישראל, אין מקום לחשבון על פי שכל, אלא עושים הכל, ואפילו על הספק, כדי לעזור לכל אחד ואחת מישראל.

ואז, עוזר הקב"ה שמתבטל הספק, וההשתדלות והעשי' הם בהצלחה – כבסיפור המגילה, שלא זו בלבד שאסתר עצמה נשארה בשלימותה, אלא שהצליחה להציל את כל בני', נוסף לכך שגם אצלה ניתוסף עליו גם לגבי מעמדה ומצבה הקודם – כמסופר במגילה: "ביום ההוא נתן המלך אחשורוש לאסתר ההמלכה את בית המן וגו'".

וזוהי ההוראה שנלמדת מכללות סיפור המגילה בנוגע לימינו אלה, לכל המדינות ולכל הזמנים (גם בעת צרה כו') – עד כמה גדול כחה של "עקרת הבית" עוד יותר מהבעל, כנ"ל בארוכה. ובזה גופא – הן בנוגע להנהגת ביתה הפרטי, והן בנוגע לעזר וסיוע לבתים יהודיים נוספים, אשר, ענין זה, לא זו בלבד שאינו גורע, אלא אדרבה, עוזר ומסייע בחוזק מעמדה ופעולתה בביתה היא.

ועיקר העיקרים הוא – שכל עניני ביתה יהיו בהצלחה, ותגדל את בני' ובנות', ביחד עם בעלה, לתורה לחופה ולעשים טובים. (משיחת פורים ה'תשי"ז – בלתי מוגה)

פועל הוספה בקבלת הברכות

ויש להוסיף דאדרבה – ע"י מילוי שליחות זו דעשיית "מקדש מעט" נפעלת הוספה בקבלת הברכות:

ה"מקדש מעט" שכל יהודי עושה בליבו ובביתו הוא משל ודוגמא לבית המקדש בתורת אמת, היינו שזוהי השוואה אמיתית, ואם כן, מובן אשר, כשם שמבית המקדש כפשוטו נמשכה קדושה ונשפעו גם ברכות גשמיות בכל העולם כולו אפילו לשבעים האומות. על דרך זה בנוגע לכל אחד ואחד שנעשה "מקדש מעט" ומשפיע בסביבתו יהדות, קדושה ואור גם לאנשים פשוטים ואפילו בין אומות העולם שהם יקיימו את המצוות השייכות להם. ועל אחת כמה וכמה שלא יפריעו לבני ישראל לחיות חיים יהודיים, אלא אדרבה – שאומות העולם יסייעו לכל אחד ואחד מישראל למלא את תפקידו כיהודי כדבעי...

(משיחת ט"ז תמוז להאורחים שיחיו ה'תשמ"ז – בלתי מוגה)

לעילוי נשמת ר' מנשה ב"ר רפאל ע"ה מור

נלביע יום וערשיק פרשת תרומה ג' אדר ה'תשנ"ט ת. נ. צ. ב. ה.

ובמחרת יקיים היעוד י"קוצו ורגנו שוכני עפרי' והיא בתוכם, בהתנלות כ"ק ארמז"ר מלך המשיח שלטי"א מוקדש ע"י בנו ר' סבאל ורעייתו רחל (ח'ל) ותולדה קארין לורי לזכותם ולהצלחתם בגשמיות וברוחניות

Internet: <http://www.moshiach.net/blind> E-mail: HebrewCommittee@Juno.com

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לקהקדהיל קדהילות

רעיונות לפרשיות השבוע מתורתו של משיח, מעובד ומתורגם ללשון הקודש, על-מנת להקל על התמימים היוצאים להקהלת קהילות בשבת

יוצא-לאור על-ידי "ועד הקהלת קהילות" שעל-יד צעירי אגודת חב"ד העולמית

אורה ושמחה וששון ויקר – בלעדי ליהודים

לגמרי – הדבר גם מלמד, שהפעולות הגשמיות הקשורות עם הגוף היהודי, אף אם הפעולות הללו נעשות גם על ידי אומות העולם, כאכילה ושתיה, שינה ומשא ומתן, הרי אצל היהודי זה שונה בתכלית, לגביו אף הדברים הגשמיים קדושים הם, ככתוב "בכל דרכיך דעהו".

כי אין זה שהקדושה היא דבר נוסף על מהותו של היהודי, אלא הקדושה היא עצם מהותו של היהודי. ולכן צריך שכל עניינו – גם אלו הדומים לאלו שישנם אצל הגויים – יהיו קדושים.

וכן הוא ביחס לארבעה דברים הנ"ל: תורה, שמחה, ששון ויקר. לגבי 'תורה' נאמר בחז"ל "זו תורה שבעל-פה". ודוקא בה, בתורה שבעל-פה שעניינה לבאר בסברות שכליות, מה שבא בקיצור בתורה שבכתב, ולהורות הדינים שלא נאמרו בה בפירוש (ע"י השוואות וראיות שכליות היקש, קל וחומר, וכיוצא בזה), ועם היותה ענין המסור לשכל, בכל זאת גישתו של יהודי גם לתורה שבעל פה היא באמונה.

ד. כך גם ב"שמחה, זה יום טוב". דווקא ביום כזה שבו מתאספים ושמחים, אוכלים בשר שותים יין וכו', דברים שאינם רוחניים, דוקא אז בולט ההבדל בין היהודי לגוי. אצל הגויים מביא הדבר להוללות וכו', ואילו אצל היהודים אדרבה, זה מביאם ליראת שמים, ואפילו בשמחת פורים, כשיש מצוה לשתות

באופן ש"עד דלא ידע", מוסיפה השמחה יראת שמים וקדושה. הוא הדבר לגבי "ששון, זו מילה". כשהגויים מלים את עצמם, הרי זה כדי להשמר מצער גדול יותר. לא כן בישראל, המילה מביאה אותם ל"שש אנכי", שמחה על זה שהוא מתנזר מתענוגי עולם הזה, שכן מהותו הפנימית של היהודי אינה הנאת עולם הזה הגשמי, אלא – להבדיל – התענוג באלוקות.

כן גם ב"ויקר אלו תפלין". אצל הגויים, משמשים הסמלים להתגאות ולהתפאר דוקא כאשר מורגש בהם רוממות, ויופי וכו'. ואילו יהודי מתפאר בתפלין, העשויים מעור בהמה ושחורות – כי כן ציווה המלך!. ובזכות שמירת דברים אלו, נזכה לשלמות אורה ושמחת הגאולה האמיתית והשלמה בקרוב ממש.

(משיחת פורים תשי"ט)

א. על תוצאות נס פורים "ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר" (מגילת אסתר טז. ב). אומרת הגמרא: "אורה זו תורה, שמחה זה יום טוב, ששון זו מילה, ויקר אלו תפלין". כל אחד מארבעה דברים אלו, מהווה אות בין ישראל לקב"ה, ולפיכך גזר המן הרשע על ארבעה אלה, מפני שלא היה מסוגל להשלים עם הקשר המיוחד של ישראל עם הקב"ה.

ולכאורה, במה נתייחדו ארבעה דברים אלו, שדווקא בהם מתבטא ההבדל שבין ישראל לעמים? והרי כל אלו – תורה, יום-טוב, מילה ותפלין – יש דוגמתם גם בעמים?

ב. תורה: גם גויים יודעים ומשיגים את השכל

המופלא שבתורה – "כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים". יום טוב: גם לגויים מועדים משלהם, של חרות וכדו' וכן הוא לגבי מילה

– ישנם גויים המלים עצמם (לשם בריאות). וכך גם בנוגע לתפלין – כשם

שיהודי מניח תפלין לציון שייכותו לקב"ה, ועל ידי הנחת תפלין רואים "כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך", כך גם עמים שונים נוהגים, להבדיל, לשאת איזה סימן המשייכם לאומה זו או אחרת.

ואם כן צריך ביאור, למה לא נבחרו דברים כאלה, שלאומות העולם אין כל קשר אליהם? משום שהצורך באות כדי להבדיל דבר אחד מזולתו, הוא דוקא כשיש משותף ביניהם, שכן בדברים שאינם דומים כלל זה לזה הרי אין צורך לאות כלל.

שהרי אותות ההבדלה "בין ישראל לעמים", אינם כדי להבדיל בין נשמות ישראל לבין נפשות שאר העמים. שכן מבחינת הנשמה אין מלכתחילה שום דמיון בין יהודי לגוי, להבדיל (כמבואר בתניא בתחילתו).

ג. האותות, תפקידם להבליט את שוני הגוף היהודי מגופות אומות העולם: דווקא משום שמבחינה חיצונית, גופו של היהודי דומה לגופו של הגוי, ובשטחיות אין נראה כל הבדל ביניהם. האותות מורים, שגם הגוף הגשמי של היהודי שונה לחלוטין מכל שאר הגופים – הגוף היהודי הוא – קדוש.

וכיון שהאותות מציינים את קדושת הגוף היהודי, שלכן הם כאלו, שבאופן חיצוני מצויים הם גם באומות העולם, ובכל זאת – אצל בני ישראל הם שונים

הוראה נצחית

"הקורא את המגילה למפרע לא יצא" – מפרש הבעש"ט: אדם הקורא את המגילה וסבור כי הסיפור המסופר בה קרה (רק) בעבר, "למפרע", ולא שהנס הוא כהוה – "לא יצא". תכלית קריאת המגילה היא, ללמוד ממנה איך צריך יהודי לנהוג בהוה. ובכך טמונה הוראה נצחית לכל זמן ולכל מקום, הן לכלל ישראל והן לכל יהודי בתור יחיד...

(לקריש מועדים, פורים עמ' 87)